

og navnlig om, at den vil blive søgt af Mænd, som allerede ere rykkede noget op i Tyverne. Jeg troer nu, at man, ved at aabne en blot praktisk Udbannelse gennem en længere fortsat Tjenestegjærelse Afgang ogsaa til de faste Officerer, for det Første indirecte vil sikke sig imod, at de theoretiske Fordringer nogensinde overdrives; man vil derved skaffe en vis Vigevægt tilveie for den praktiske Dygtighed ligeoverfor de theoretiske Kundskaber, og for det Andet vil man derved løfte den hele Underofficersklasse et Trin iveiret. Underofficeren kan ikke betragtes som et fuldkommen raat og ubannet Menneske; man kræver jo ikke saa faa Forskudskaber af ham. Man kræver saaledes, at Underofficererne skulle kunne udtrykke sig med antagelig Færdighed saavel skriftlig som mundtlig i Modersmaalet, og efter min Erfaring er det fuldkommen saa meget, som det gamle Landcadetacademi præstere i den Retning; fremdeles skulle de kunne regne baade med hele og brudne Tal og have et vist Maal af Kundskab i Historie og Geographi, Naturlære og Geometri. Disse Mænd maae altsaa for at træde ind i Underofficersklassen have et vist jævnt Maal af Kundskaber, med hvilke de meget godt kunne hjælpe sig i deres Stilling som Officerer, naar de besidde den nødvendige praktiske Færdighed, og Enhver af dem staaer det jo desuden frit for — og mange af dem ville sikkert gjøre det — senere at erhverve de Kundskaber, som de savne; men at forlange af Mænd, der som sagt ere rykkede op over deres 25de eller 26de Aar, at de skulle sætte sig paa en Skolebænk og underkaste sig et Par Examensprøver, at de skulle begynde at lære for at tage et Exempel, som jo vil ligge for, Fransk eller Tydsk, som de aldrig have lært før, og deri bringe det til nogen antagelig Færdighed, det kan man virkelig ikke. Jeg troer som sagt, at man vil løfte den hele Underofficersklasse lidt iveiret, og den er virkelig ikke for heldigt stillet. De fleste Underofficerer have nu Udsigt til visse communale Embeder, men denne gaar nu tabt for dem, og det er ogsaa urimeligt at forlange, at Communerne skulle forsyge Armeens velkjente Underofficerer. Der bliver da kun tilbage enkelte bedre lønnede Poster, saasom de to Stabssergentposter

ved hver Bataillon, og jeg glæder mig over, at disse Poster ere der; men det er kun en meget ringe Deel af Sergeantterne, der kan vente at opnaae disse Stillinger. Skulde det nu ikke være fuldkommen rigtigt og fornuftigt ved Siden deraf at aabne Underofficererne en meget begrænset Afgang til at træde ind i den faste Officersklasse? Jeg holder mig overbeviist om, at denne Foranstaltning vil have meget gavnlige Følger, og det er ene og alene i den fulde og faste Overbeviisning derom, at jeg har tilladt mig at stille Forslaget. Paa den anden Side veed jeg ogsaa meget godt, at det vil være Mange modbydeligt baade i og udenfor Hæren; man har engang hertillands en vis robsæstet Tilbøielighed til ikke blot at fordrø Dannelsen, men ogsaa at fordrø denne Dannelses erhvervet paa en vis givne Maade, støbt i en vis Form, naar den skal anses for fyldestgjørende, og ogsaa denne Fordring stiller sig derimod; men kunne vi gjøre Noget til at nedbringe denne Fordring, troer jeg, at vi derved gjorde noget meget godt. Jeg troer, at det Vighedsprincip, som man forøvrigt har villet gennemføre her i Loven, ikke vil skee Tydsk, naar man ikke aabner en begrænset — det indbrømmer jeg, at den maa være — Afgang for Hærens dygtigste Underofficerer til efter et vist længere Antal Aars Tjeneste at rykke op i den faste Officersklasse. Naar man nu vil forekaste mig, at de ikke have underkastet sig nogen Prøve, saa svarer jeg, at den Sagttagelse, der under 6 à 7 Aars Tjeneste har kunnet anstilles over deres Uqualificationer, maa være et mere sikkert Beviis for Hæren end den allerbedste Kundskabsprøve; det er ganske vist, at Dientseneri og Smigreri kunne føre kortsynede Overordnede bag Lyset, men det kan sandelig ogsaa siges, at man kan slubste sig gennem en Examen ved rene Tilfældigheder, saa denne Prøve er virkelig ikke sikkere end den anden. Endelig vil man jo i Krigstid ophæve alle Forsremmelsesregler, og det er fuldstændig rigtigt; i Krigstid maa man give de Underordnede enhverformhelt Opmuntring; men er det, fordi man troer, at Garantien for den Forsremmelse, der skeer i Krigstid, er sikkere end Garantien for den, der skeer i Fredstid? Nei, i Fredstid kan man sikke sig, at